

ما فیای کنکور

نیوشا طبیبی

قرار گرفتن در وضعی که آدمی مورد اتهام واقع شود، شرط عقل نیست. حضرت امیرمومنان همچنین توصیه فرموده که از چنین وضعیتی دوری باید کرد. نیازی به صغری و کبری چیدن هم ندارد. حرف سنجیده و به موقع زدن، یا عمل دقیق و درست و مقرون به حق انجام دادن بر هر آدمی واجب است، به ویژه آنکه بر کسی که مسوولیتی بر دوش دارد. نماینده مجلس، آنهم عضو هیات ریسه علیالقاعده باید اعمالی انجام دهد یا سخنانی بگوید که منافع ملت - موکلینش- را تامین کند. باید تدابیری بیندیشد که از حقوق ملت در برابر دولت دفاع کند. اگر جایی قوه مجریه یا دستگاه‌های دیگر حکومت ظلمی بر مردم کردند، این نمایندگان هستند که از طریق کمیسیون اصل نود و دیگر اختیارات نظارتی مجلس می‌توانند نسبت به استیفای حقوق از دست رفته موکلشان پای پیش بگذارند.

از ابتدای برقراری نظام پارلمانی در ایران، اصطلاح «وکیل‌المه» و «وکیل‌الدوله» برای توصیف دو دسته از وکلا به کار گرفته شد. وکیل‌المه آنهایی بودند که به عهد خود از سوی موکلان‌شان وفادار می‌ماندند و دوره مسندنشینی‌شان را در دفاع از حقوق آنها یا ارتقای کیفیت زندگی آنها می‌گذرانند و وکیل‌الدوله‌ها کسانی بودند که در کنار دولت می‌ایستادند و تلاشی برای موکلین‌شان نمی‌کردند.

در بعضی پارلمان‌ها، گروه‌هایی پیدا می‌شوند که با ابزارهایی می‌توانند بر آرا و نظرات و لوایح تنظیمی مجالس تاثیر بگذارند. لزوماً این اعمال نفوذ از راه‌های غیرمشروع نیست، ولی ممکن است در کلیت، به ضرر ملت تمام شود. آن توصیه به «دوری از مواضع تهمت» را بگذارید کنار این احیانا اعمال نفوذ تا اصل مطلب را به عرض شما برسانم. چند روز پیش در میان انبوه خبرهای ناآرامی‌ها و برجام و اوکراین و روسیه، خبری کوتاه به نقل از تسنیم در همین اعتماد آنلاین خودمان درج شده بود با این مضمون: «نامه نمایندگان به ریسی درباره کنکور ۱۴۰۲؛ حاجی دلیگانی، عضو هیات ریسه مجلس؛ نمایندگان با امضای نامه‌ای خطاب به رییس‌جمهور خواستار عدم اجرای مصوبه شورای عالی انقلاب فرهنگی مبنی بر تاثیر معدل دانش‌آموزان در کنکور سال ۱۴۰۲ شدند.»

کنکور از بزرگترین معضلات و مشکلات سرراه جوانان کشور است. همه میدانیم، بیشتر ما یا خودمان در جوانی درگیر گذشتن از این سد بوده‌ایم یا جوانی در خانه داریم که با این مشکل می‌جنگد یا جنگیده. چه فشارهای روحی و روانی که به والدین و فرزندان ملت به دلیل کنکور وارد نشده است؟ این مانع تا چه اندازه سبب هرز رفتن استعدادها شده؟ چند نفر را وادار به مهاجرت کرده؟ چه خانواده‌هایی را درگیر پیامدهای شدید ناکامی‌ها و ناامیدی‌ها کرده؟ کسانی که شرط برنده شدن در کنکور دانشگاه را برای تحصیل در مقاطع عالی قرار داده بودند، لابد نگاهی به ظرفیت بسیار محدود دانشگاه‌ها و تعداد پرشمار متقاضیان داشته‌اند. این تدبیر چندین دهه پیش اندیشیده شده. البته که هوشمندان عرصه کسب و کار از این مانع -کنکور را عرض می‌کنم- صنعتی عظیم ساختند و بی‌هیچ نظارتی دم و دستگاهی عظیم تدارک کردند که سالانه صدها و بلکه هزاران میلیارد تومان درآمد دارد.

اکنون که به وسعت سرزمین‌مان و در هر گوشه و کناری، حتی در شهرهای بسیار کوچک و دور افتاده دانشگاه و دسترسی به آن برقرار است، حالا که ابزارهای مختلف دانشجو را از نشستن بر سر کلاس حضوری بی‌نیاز کرده، اصرار بر حفظ این مانع فقط شائبه‌حفاظت از منافع آن کاسبکاران را تداعی می‌کند. البته که این از مجلس به دور است ان‌شاءالله، اما دلیل اصرار برخی نمایندگان مجلس بر حفظ این مانع به همان سبک و سیاق چند دهه پیش چیست؟ آیا برگزاری آزمون پس از طی دوره‌های تحصیلی

- برای بررسی میزان و کیفیت سطح معلومات دانشجو- اهمیت بیشتری دارد یا آزمودن سطح معلومات متقاضی پیش از ورود به دوره عالی؟ محکم کردن سد کنکور جز حفاظت از بازار سودجویانه و انحصاری نیست که برخی برقرار کرده‌اند؟ آیا تکنیک‌های تست‌زنی علم را به مهارت تنزل نمی‌دهند؟ موسساتی که مدعی هستند با آموزش روش‌های تست زدن، موفقیت دانش‌آموزان را در گذر کردن از سد کنکور تضمین می‌کنند، در واقع مشغول دور زدن دستگاه دولتی سنجش آموزش کشور هستند. سنجش آموزش کشور چنان‌که از نامش بر می‌آید، برای ارزیابی میزان دانسته‌های متقاضی ورود به دانشگاه برپا شده، اما موسسه کنکور با آموزش روش‌های تست‌زنی و دریافت پول‌های کلان، اولاً نقش معلومات و دانسته‌ها را در موفقیت ورود به دانشگاه بی‌اثر می‌کند و در ثانی بخت ثروتمندان را برای ورود آسان‌تر و تضمین شده به دانشگاه بالاتر می‌برد. راستی چه عیبی دارد که نمرات دانش‌آموزان در ورود آنها به دانشگاه موثر و تعیین‌کننده باشد؟

□□□□□□ 1401 □□□□ 28 □□□□□□ □□□□□□ :□□□□